

zijn dankbaar, dat hij ons levenspad heeft gekruist. Hij is ons in velerlei opzicht een voorbeeld geweest. Vooral wij hier op Het Loo zullen ons Willem Brantsma blijven herinneren als iemand, die in hart en nieren bosbouwer was, maar daarnaast ook als iemand, die veel van de mensen hield.

E. REINDERS

Ir F. W. Burger zeventig jaar

Op 14 augustus vierde ons erelid F. W. Burger zijn zeventigste verjaardag. In verband met het feit dat hij dan als redacteur 45 jaar de pen hanteert, waarvan 36 jaar voor het Nederlands Bosbouw Tijdschrift, is deze mijlpaal der sterken voor de redactieleden aanleiding om een overzicht te geven van zijn redactionele loopbaan.

De heer Burger werd geboren uit een geslacht dat zich reeds enkele generaties zowel in mannelijke als vrouwelijke linie met biologie, zowel in onderzoek als onderwijs, had beziggehouden. Zijn grootvader van moederszijde

was de Leidse hoogleraar in de biologie prof. Suringar. Van vaderszijde was de grootvader naast leraar Wis- en Natuurkunde en naast het directeurschap van de HBS te Leeuwarden, door ontbreken van een leerkracht, ook leraar in de natuurlijke historie.

Twee van diens kinderen werden biologen, maar de vader van de heer Burger die dit oorspronkelijk ook van plan was werd door zijn ouders overgehaald om oude talen te gaan studeren. Hij werd bibliothecaris van de Universiteit van Amsterdam.

De heer Burger werd in deze stad geboren en groeide hier op. Zijn aanraking met de natuur werd echter zo sterk gestimuleerd door zijn familie dat ook hij zich reeds op de HBS tot een bekwaam veldentomoloog ontwikkelde.

Zijn studiekeuze, aanvankelijk gericht op de biologie, verplaatste zich door zijn angst om leraar te moeten worden en door zijn praktische instelling naar Wageningen. Ook heeft daar wellicht onbewust toe meegewerkt het geregelde

contact dat hij als kind in de vakanties met Wageningen had, wanneer hij bij familie te Renkum logeerde en vandaar uit bezoeken bracht aan oom Suringar uit Leeuwarden, de vervaardiger van de wandkaarten die op de scholen gebruikt werden. Deze woonde in huize „Vada” als rentenier en bezat een grote collectie op topografisch gebied.

In Wageningen, waar hij bosbouw studeerde, had hij alle gelegenheid zijn verzameling kevers uit te bouwen. Toen deze tot rond 3000 exemplaren was uitgegroeid droeg hij de collectie over aan de Landbouwhogeschool.

Allengs verplaatsten zijn liefhebberijen zich naar andere gebieden n.l. topografie en redactioneel werk. Wat het eerste betreft was hij ook al erfelijk belast en ook hier lag zijn interesse op het toegepaste vlak. Van hem verschenen in de loop van zijn studietijd twee wandelkaarten van Bennekom (1922 en 1925) ten behoeve van de V.V.V. Ook van Wageningen en omstreken werd in 1923 van zijn hand door boekhandel A. Ophorst een wandelkaart uitgegeven, terwijl hij in 1927 een inleiding voor het boekje „Wageningen vakantieoord” schreef.

Ook met zijn literaire activiteiten begon hij in 1922. Hij werd redacteur van het studentenblad „Ceres” wat hij tot 1924 bleef. Daarna redigeerde hij de almanak 1925 van het Wagenings Studentencorps. Blijkbaar had zijn bemoeienis met het Ceresblad goede gevolgen. De toenmalige professoren van de bosbouwafdeling verklaarden tenminste dat sedert het moment dat Burger zich met dit tijdschrift ging bemoeien de leesbaarheid duidelijk was toegenomen.

Dat dit hun ernst was bleek wel tijdens zijn ingenieursexamen in 1927 toen hem door prof. Te Wechel een betrekking werd aangeboden als landbouwredacteur bij de Telegraaf in Amsterdam.

Aangelokt door het salaris dat het dubbele was van een beginnend houtvester nam hij deze betrekking gaarne aan maar kwam in 1929 tot bezinning door in dienst te treden bij de Werkverschaffing als adjunct-inspecteur voor Overijssel en de Gelderse Achterhoek.

In 1930, het jaar van zijn huwelijk, vond hij tenslotte op het eiland Texel zijn weg terug naar de bossen en bleef tot zijn pensionering in dienst van het Staatsbosbeheer.

Als jong houtvester uitte hij in 1931 kritiek op de wijze van refereren van tijdschriftartikelen in het Nederlands Bosbouw Tijdschrift. Het resultaat was zijn toetreding tot dit college, waarvan hij in 1947 secretaris werd. Dit ambt heeft hij nu twintig jaar bekleed. Inmiddels had hij ook nog als secretaris van een speciale commissie het boek „Boomzaden” geredigeerd, een boek dat ruime belangstelling heeft gewekt. Toen enkele jaren geleden stemmen opgingen om het tijdschrift te moderniseren en de inhoud op ruimere horizonten te richten was hij onmiddellijk van de partij en kon met zijn ruime ervaring de overige relatief jonge redactieleden ter zijde staan.

Als er iemand is die de bosgeschiedenis in Nederland van de laatste veertig jaar actief beleefd is hij het, getuige ook zijn lidmaatschap van de Nationale Populieren Commissie, Vereniging WHG, Iepencomité, en NAKB.

Hoeveel artikelen, referaten en andere drukproeven heeft hij reeds geredigeerd. 't Is veel, een mensenleven is er mee gevuld en met hoeveel liefde, geduld en kennis van zaken hij dit doet weten alleen zijn echtgenote en zijn mederedacteuren.

Ook namens de overige redactieleden wens ik onze secretaris, wiens plaats in de redactie in 1966 gelukkig opnieuw voor vijf jaar werd verlengd, van harte geluk met het bereiken van zijn zeventigste verjaardag, een gelukwens waarin ik ook zijn hele naaste familie gaarne wil laten delen.

J. F. WOLTERSON

KON. NED. BOSBOUW VER.

Openingsrede van de voorzitter

prof. dr G. Hellinga

gehouden op de 41ste voorjaarsvergadering van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging op 1 juni 1967 te Apeldoorn.

Dames en Heren,

Sedert onze laatste vergadering in oktober 1966 te Assen, is op hoge leeftijd in januari jl. overleden ons oud-lid professor dr H. A. J. M. Beekman. Na een eervolle loopbaan in het vroegere Nederlands-Indië, is hij tot aan zijn pensionering hoogleraar aan de Landbouwhogeschool te Wageningen geweest. Van velen van ons is hij een der beste leermeesters geweest. Hij werd in stilte begraven.

In de tweede helft van mei overleed ons lid W. Brantsma, oud-opperhoutvester en jagermeester van H.M. de Koningin.

Ik verzoek U de overledenen in enige ogenblikken van stilte te willen herdenken.

Dat wij na drie jaren reeds wederom in Apeldoorn bijeen zijn, vindt zijn oorzaak in de grootse manifestatie „*Bos en Mens*” onder welke naam de Bos-, Hout- en Recreatiedagen 1967 vandaag zijn begonnen. Wij hopen van harte, dat deze door het Bosschap in samenwerking met vele andere instanties georganiseerde tentoonstellingen, demonstraties en congressen aan de gestelde verwachtingen zullen voldoen. De vorige „Bos- en Houtdagen” vonden reeds lang geleden, namelijk in 1960 plaats.

Het in een congres met forumdiscussie te behandelen onderwerp „*Bos en Recreatie*” is ook voor mij aanleiding om wederom de subsidieregeling zoals deze thans luidt, even aan te snijden. De bosbouw is het er unaniem over eens, dat het subsidiebedrag in de huidige omstandigheden te laag is en voortsets, dat de degressie te sterk is. Het Bosschap heeft in een brief aan de kabinetsinformatuur onder andere op verhoging van de bijdrage en op ver-